

Мовчання...

Біле мовчання як сніг, як полотно, як білий птах мого сімени. Над білим засніженим полем паперу – чорний метелик літер, який спарюється з метеликом твого погляду.

О принади, о літа!

Мовчання... ти чуєш ніби далеку музику, тобі здається, що хтось кличе тебе – але то лиш мана, то лиш довгий як сон танець із мовчанням, у котрий поволі загортаєшся. У котрий загортаєшся, як у саван. Чия ж ти тепер наречена?

О принади... мовчання ридає німотно, його не почувеш. Коли його зустріти, воно ніколи не назве себе. Ти ніколи не дізнаєшся, чи іде воно за тобою і чи гострить свій ніж – пронизливий вітер.

Біле мовчання, біле як сніг, як полотно, як білий птах мого сімени, котрому до мене байдуже. Чи ж відіграти мені цей світ? Ні. Ні.

У мовчання входить як у воду і топити у ній ніжнотонність. Гасити у ньому багаття. Ні. Ні.

Чи знаєш ти сумних бібліофагів з великими очима дітей не сього світу?

До мене приходив один [я винахідник, та заслуги мої зовсім інші, ніж у всіх моїх попередників; я ніби музикант, який знайшов щось схоже на ключ від кохання. Тепер, немов вельможа в убогому селі під суворим небом...] але я боявся пустити його до своєї вежі, де ось уже як сім років шукаю причастя від жінки, котру всі вважають за стару, а вона пишнотіла і рудоволоса, і мої полотна стигнуть від її погляду, і моїй шкірі ніколи не бувати такою тугою.

Я марно прожив своє життя, я рано став старим у пестошах, у нерозважливості.

Колись я був убогим мандрівником, а тепер я живу на острові паперу, і випускаю з вен чорні метелики літер, котрі літять над засніженим полем, аби спаритися з метеликом твого погляду.

Поглянь на мене – і ти не впізнаєш мене, навіть коли я був ангелом і приходив до тебе з ключами від брами, за яку хоче потрапити перехожий, що самотньо біжить засніженим полем. Він поспішає, та браму закрито, і сторожа залишила свій притулок, і ніхто не відчинить йому.

Ти не впізнаєш мене.

Я марно шукав. Я прийшов до брами, але то була не вона – брама твого тіла. Я прийшов до брами, але то була не вона – брама небесного царства. Я поспішав, і на засніженому полі лишив свої роки, але браму було зачинено, і вартовий покинув свою варту.

Лиш біле, як мовчання, полотно, і рудоволоса жінка, котру всі вважають за стару, і вона стоїть у кожного за спиною, аби завжди бути тоді, коли всі тіні зникають і як порох розвіюються зваби згубного літа, літа Божого, коли до граду при ріці прийшов Ангел із

ключем від брами. Це місто покинули рудобороді торговці, і бідні актори, і мандрівні музиканти, і воно само себе залляло своєю кров'ю, і ні для кого мироточили ікони у спорожнілих храмах. І коли Ангел злетів, він побачив, як по білому, як мовчання, полю біжить самотній мандрівник і літа свої розсипає. Ангел сміявся.

Коли вони всі пішли, і я залишився на самоті.

Я залишився на самоті. А може на острові, у вежі без вікон і дверей.

І десь далеко у граді покинутому із ратуші вилітає птах. Білий птах мого сімени з оливою у дзьобі. Білий птах, наче біле мовчання.

І зворушені бібліофаги з очима не сього світу гублять сухі ієрогліфи поцілунків, і їх волосся принадне, і вони плачуть чорною тушшю, чорною, як чорні метелики. Чорною, як зачинена брама.

Але вони бояться сміху Ангела, котрий не прийде до них.

Отже, я бачив сон, і мені снилося, що маю уже 12 років, а мій лихий брат, котрого бачу тільки вранці, має 21 рік. І впливає до мене з води літ і сміється наді мною. Чи чую я голос води?

Моя сестра, моя наречена так схожа на мене, але вона у вежі, вона бачила мою передчасну старість і рудоволосу жінку, котра приходила тоді до мене.

Ми всі народилися разом із світом цим, чорним, як метелики літер, чорним, як брама твого божественного тіла, але у воді моєму лихому брату уже 21, мені 12, і скоро я прийду до вежі, бо мене було дано у світ як убогого мандрівника, котрому буде ласою кожна ласка, любою кожна жінка, і кожне дерево буде деревом пізнання, але у вежі, до якої прийду, не буде дверей і вікон, і жінки ніколи не пізнають мене у цій воді.

І жінка не пізнає мене.

Хто ж нині мати моя?

Хтось плаче німотно і біло, як мовчання, як полотно, як білий птах мого сімени.